

mi
junij 2003

mi

mi

Pogled v našo ustvarjalnost

Šolsko leto 2002 / 2003

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

VREDNO SI JE VZETI ČAS ...

Vredno je
razmisliti o
korakih,
projektih, ciljih.

Vredno je
podoživljati
delo in reči,
lepo je bilo in
naj traja, traja.

Življenje teče tako hitro, da si le redko preredko kdaj vzamemo trenutek zase, za okolje, za soseda, ustvarjanje, branje... A ne bi bilo potrebno, da je tako. Ne kroji čas nas, ampak smo mi gospodarji našega časa. Žal včasih slabi gospodarji. In ko smo dobri, vidimo okrog sebe bogastvo življenja, moč ustvarjanja, lepoto okolja, bogastvo in raznolikost življenja, lepoto in toplino besed.

Sam sem si vzel čas in ta odločitev je bila dobra naložba za branje prispevkov v tradicionalnem glasilu učenk in učencev naše šole pod naslovom MI. Od strani do strani, od prispevka do prispevka sem podoživljal bogastvo našega skupnega dela in vseh mi je razmislek tistih, s katerimi skupaj bogatimo naš vsak dan. Odmevno in bogato je to naše skupno delo. Veliko lepega in delovnega je v njem. Razmisleki mladih ustvarjalcev so vzpodbudni, sveži in mladostno optimistični.

Ja, vredno si je vzeti čas.

Vredno razmisliti o korakih, projektih, ciljih. Vredno je podoživljati delo in reči, lepo je bilo in naj traja, traja.

Bogatimo dan, mesec, leto, življenje. Obvladajmo čas.

Dragi bralci, vzemite si čas, doživite moč mlade ustvarjalnosti.

Vsem ustvarjalcem in mentorjem hvala.

Srečno Olgica.

Ervin Hojker, ravnatelj

MI

BIOENERGIJA

Bioenergija je eno od področij, s katerimi ljudje še nismo dobro seznanjeni. Ker smo jo želeli поблиže spoznati, smo se o njej pogovarjali z g. Ivanom Benkom, ki je lansko leto na Vurberku odkril bioenergetske točke.

Kaj je bioenergija?

Bioenergija je zemeljska moč. Lahko je pozitivna, lahko pa je tudi negativna.

Kdaj ste se začeli zanimati in ukvarjati z njo?

Pred osmimi leti, ko sem bil hudo bolan. Bil sem v **Tunjicah pri Kamniku**, kjer sem navezal stike z lastnikom zdravilnega gaja. Pozitivna energija mi je ugajala.

Kje ste pridobili znanje o bioenergiji?

V Tunjicah sem začel pomagati pri opravljanju meritev.

Kaj pa so bioenergetske točke?

Bioenergetske točke so tam, kjer se križajo pozitivne linije.

S kakšnimi instrumenti opravljate meritve?

Z nihali, antenami in drugimi instrumenti.

Kako pa ste odkrili te točke na Vurberku?

Prostore, kjer se človek dobro počuti, so iskali že pred več sto leti in tudi gradove so gradili na območjih, kjer so se dobro počutili.

Kaj pa lahko pričakujejo ljudje, ki prihajajo sem?

Pričakujejo lahko pomoč pri zdravljenju, boljše počutje in sprostitev.

In kaj pravijo zdravniki in drugi strokovnjaki, ko pridejo sem?

Jaz dobro sodelujem z zdravniki z območja Celja, z območja Maribora pa doslej še niso pokazali interesa.

Tamara Kolar, 7.c

Nuša Turk, 1.b

SANJALA SEM

Neko soboto ali nedeljo sem imela čudne sanje. Sanjala sem, da sem si šla zvečer umivat zobe. Ko sem se dotaknila pipe, je pipa zavpila, naj ji ne zvijam rok. Dodala je še: »Da se me nikoli več ne dotakneš! Ali ne veš, kako to boli? Kaj bi naredila, če bi tebe nekdo zvijal?« Rekla sem: »Nič. Branila bi se.« Pipa je obrnila svoj riley proti meni in rekla: »Tako?« in me poškopila z vodo ter dodala: »Pa se brani, če se lahko!« »Lahko,« sem rekla in si roki zvila tako, da iz nje ni pritekla voda nikoli več.

Naenkrat pa je bila v kuhinji poplava. Iz tuša je pritekla voda. Pogledala sem v kad. »Seveda!« sem si rekla. V odprtini je bil zamašek. Odprtino sem odmašila. Naenkrat sem se znašla med krokodili. Takoj sem se zbudila.

Petra Vidovič, 4.b

URŠKA 20. STOLETJA

Lepega poletnega večera zbrali smo se vsi,
ki hoteli smo žurirati.
V diskoteko Metulj smo odšli,
da bi se naplesali.

Vsi lepo napravljeni,
lepo oblečeni, nališpani,
končno smo tja prišli.

Vsa dekleta so žarela,
a Urška je res najbolj blestela.
Ob strani je stala
in si fante ogledovala,
katero žrtev si bo izbrala,
se družčina je spraševala.

Veliko fantov jo prosilo je za ples,
ona pa si izgovore izmišljevala,
govorila, kar bilo ni res.

Čakala je, čakala,
bila je temna noč,
ona pa se še vedno na plesišče ni podala.

Skrbno, skrbno je načrtovala,
je gledala fante, preiskovala,
le katerega fanta ujela bo v svoje
mreže pretkane,
katerega fanta ujela bo na svoje
besede zlagane.

Pride v Metulja še en gost,
vse so upale, da je prost,
vse v njega se zazrle,
verjetno z očmi bi ga najrajš' požrle.
Tudi on se oziral po plesišču je,
opazil Urško in stopil je do nje.

»Ej, punca, daj mal zapleš' z menoj,
nocoj bom res samo
plesalec tvoj.«
Urška mu z veseljem roko je podala
in že neverjetno sta plesala.

Hitro, hitro noge sta dvigovala,
da ju je množica presenečeno opazovala.
Zunaj grmeti je začelo,
nebo v oblake se odelo.
Plesala sta brez prestanka,
kot da ne poznata obstanka,
veter jima mršil je lase,
ko divje sta si podajala roke.

Urška se ustavi, želi si počitka,
v njenem srcu divja prava bitka,
ne upa mu reči,
da domov bi odšla, na srečo pa jo povabi
na motor
in skupaj odideta.
V temno noč se odpeljeta
in se nikoli ne vrneta.

Barbara Kodrič, 7.c

PREDSTAVITEV ŠOLE JADRANJA

Vstali smo že zelo zgodaj zjutraj. Vsi smo se zelo veselili pohoda do Rance. Prišli smo v šolo in se malo igrali. Ko pa je prišla učiteljica, smo se odpravili na dolgo zanimivo pot. Ko smo prišli do Rance, smo pojedli sendviče in popili sokove. Gospod iz šole jadriranja nam je predstavil jadriranje in dva učenca sta tudi jadrjala na reki Dravi. Počasi smo se vračali v šolo. Bili smo tako izmučeni, da smo se sredi poti ustavili in počivali. Ko smo prišli v šolo, smo se šli igrat. Bilo je lepo.

Barbara Vauda, 2.a

DNEVNIŠKI ZAPISI EVE FEKONJE

Petek, 23. 5. 03

Dragi dnevnik!

Danes smo pisali fiziko. Ne vem, kaj naj si mislim o tem testu. Nekatera vprašanja so bila popolnoma preprosta, tako da sem se spraševala, ali je možno, da so rešitve tako preproste, ali pa se v tej navidezni preprostosti skriva kakšna zanka. Na koncu sem imela precej slab občutek. Res, tipično! Tako kot zmeraj po testu iz fizike. Vendar se je moja slaba volja hitro skrila pod površje moje zavesti. Po pouku smo se s prijateljicami namreč odpravile v knjižnico in izposodila sem si kar nekaj »kul« knjig. Se že veselim branja! Popoldne je prišla Boba k meni. Lotili sva se najinega najljubšega opravila –priprave sadnega šejka. Toda tokrat sva dodali še kisko smetano, zato sva dobili šejk v nekoliko spremenjeni obliki. Tina je imela nekakšen napad dobrosrčnosti. Oklicala se je za služkinjo in nama z Barbaro stregla. Pojma nimam, kaj jo je prijelo. Pripravljala nama je različne pijače in popekla kruhke. Seveda je za sabo pustila strašno razdejanje, da je mami skoraj znorela. Zdaj bom še malo brala, potem pa grem v posteljo. Jutri lahko dolgo spim. Aaaa, kakšen čuden občutek je to, še posebej po tako napornem tednu. Popolna svoboda! No ja, morala bom počakati še nekaj tednov. Še nekaj tednov do poletnih počitnic. BYE!

Sobota, 24. 5. 03

Dragi dnevnik!

Si predstavljaš? Uganeš, kje sem bila danes? V CIRKUSU. Takoj me je prevzela značilna cirkuška živahnost, barvitost in pestrost. Cirkus je svet, ki je daleč proč od puste sivine, brezbarvne enoličnosti. Z družino smo dobili odlične sedeže, saj smo bili enkrat za spremembo med prvimi v cirkuškem šotoru. Srečala sem Tamaro, kasneje pa še Anjo in njeno prijateljico Janjo. Cirkuška prestava je bila nekaj posebnega. Akrobati, žonglerji, klovni, čarovniki, plesalci ter eksotične divje zveri so me odtrgali od dolgočasnega vsakdanjega življenja. Znašla sem se v čarobnem svetu luči, barv ter stvari, ob katerih zastane dih. Začela sem razmišljati, kakšno je življenje cirkusantov, o tem, kakšni so. Na videz se mi je njihovo življenje zdelo zelo zanimivo. Nato sem se spomnila, da je to njihova vsakdanjost, da si oni najbrž želijo poskusiti naše življenje. Njim se zdijo naša življenja zanimivejša. Vendar je zame še vedno zanimiv njihov način življenja, njihovo delo, njihovo mišljenje, njihovi pogovori. Druge kulture in drugi običaji me tako ali tako že od zmeraj privlačijo. Prav zato si tako želim potovati in spoznavati ljudi, ki živijo življenje, drugačno od mojega.

Zunaj je spet topleje! JUHU! Komaj čakam, da udari tista prava poletna vročina, ki mi je tako všeč. Sita sem že mraza in debelih oblačil. Danes nisem skoraj nič vadila klavirja, pa učiti se še tudi moram. Jutri se moram resno lotiti dela.

ADIJO!

Eva Fekonja, 7.c

V PODZEMNEM ROVU

Špela, Živa, Tadej in Uroš so hiteli po ozki gozdni potki. Hitro so prišli do nedokončane hiše poleg gospoda Lacka in na pol porušene hiše, v kateri je nekoč bivala roparska tolpa. Že od daleč so zagledali na stežaj odprta vrata, ki so jih pozabili zapreti roparji, ko so lovili Tadeja. Prijatelji so vstopili v mračno hišo, ki je smrdela po vlagi, nato pa naravnost v podzemni rov. Za Špelo, ki je zadnja vstopila v rov, so se vrata neslišno zaprla in naenkrat so se znašli v popolni temi. Prijatelji so obstali. Zavaladala je mrtvaška tišina, ki jo je motilo le oddaljeno kapljanje vode.

Previdno, kot da bi pričakovali, da bo iz neprédirne teme pred njimi planila prikazen, so se Uroš, Špela, Tadej in Živa splazili naprej. Uroš je prižgal žepno svetilko in na vlažnih stenah rova so se začrtale grozljive sence.

»No, saj smo lahko malo glasnejši,« se je čez nekaj časa oglasila Špela, ki jo je bilo v mračnem rovu precej strah. Tadej je to takoj izrazil in začel klicati, sprva tiho, nato vse glasneje:

»Osvoajeno ozemlje! Okupatorji so pregnani, zrak je čist!«

Tako so hodili po rovu, ko so naenkrat pred seboj zagledali že zelo znano križišče in se obrnili, saj so pot že dobro preiskali.

Kmalu so prišli spet do vhoda v hiši, ko so se, kot po navadi, spet ustavili in prisluhnili. Toda proti pričakovanjem jim ni odgovorilo le kapljanje vode. Nekje daleč jim je odgovarjalo več znanih glasov. Pohiteli so naprej, saj bodo po mučnih, dolgih tednih končno spet videli svoje prijatelje – Anjo, Mateja in Olgo ...

(odlomek iz moje knjige »Na sledi izginulih prijateljev«)

Ana Furjan, 8.c

Martin E., 1.a

PRVIČ

Zbudil sem se in pogledal na uro. Kazala je dve ponoči. Obrnil sem se in poskusil zaspati. Tedaj me je prešinilo. Danes je dan, ko se bo uresničila moja velika želja – obisk Gardalanda. Skočil sem iz postelje. Hitro sem se oblekel in pokukal iz sobe. Videl sem mamó in atija, ki sta že bila pripravljena na odhod. Še zadnjič sem pogledal svojo sobo in zavpil: »Gremo!« Usedli smo se v avto in se odpeljali. Po dolgi, zanimivi vožnji sem v daljavi zagledal velik napis Gardaland. Srce mi je začelo hitreje utripati. Približevali smo se napisu. Pred nami se je odprl čudovit pogled: vlakci, proge in zelenje. Skratka, tako, kot sem si predstavljal. Čez nekaj sekund smo se znašli pred veličastnim vhodom. Ati je poravnal vstopnino in začelo se je. V rokah sem držal načrt Gardalanda. Natančno smo ga proučili. Ati se je odločil, da se bomo najprej sprehodili skozi park in si ga dobro ogledali. Svojega načrta ni mogel izpeljati, saj sem hotel že prvo atrakcijo takoj preizkusiti. Ati se je sprijaznil z mojo navdušenostjo in vsi trije smo se usedli v lesene hlode, ki so nas popeljali po brzicah nemirne reke. Čisto premočeni, vendar navdušeni, smo se odpravili proti naslednji zanimivosti: Egipčanski dolini kraljev. Premikajoče se mumije in na pol odprti sarkofagi so v meni vzbudili občutek, da sem res v starem Egiptu. Sledila je mirna vožnja po reki, ki nas je popeljala v čudovit svet živali iz džungle. Ob ledeno hladni kokakoli smo se nato malo odpočili. Sedeli smo na klopici in opazovali množice, ki so se valile od atrakcije do atrakcije. Z atijem sva si hotela ogledati predstavo z delfini, zato sva pohitela proti prizorišču. Mama je medtem že počivala. Navdušen sem bil nad delfini, ki so skakali skozi obroče in tako elegantno plavali po bazenu. Ko sva se z atijem vračala, sva občudovala zelenje in cvetoče rože, zasajene v najrazličnejših oblikah. Resnično zanimivo se je bilo sprehajati po poteh, ki so obdane z rastlinjem in cvetjem. Obisk 3D kina in vožnja z gusarsko ladjo sta samo še dopolnila doživetje. Počasi se je začelo temniti. Prižgale so se luči in Gardaland je bil še lepši kot prej. Vse je žarelo. Mama se je odločila, da ima dovolj, zato je odšla proti izhodu. Z atijem pa sva sklenila, da ostaneva do polnoči. Ogled viteške predstave v mraku je na naju naredil velik vtis. Vstopila sva še v čarobno »MAD HOUSE«, kjer je bilo fantastično. Obrat na glavo in ... sploh nisva vedela, kaj se dogaja. Kar malo razburjena sva se sprehajala po parku. Preizkusil sem se tudi v metanju na koš. Za tri zadetke bi dobil lepo nagrado. Prepričan sem bil, da je že moja. Uštel sem se. Trikrat sem zgrešil in domov sem prinesel le majhno plišasto igračko. Že na začetku pa sem atija prepričeval, da bi se skupaj peljala z vlakcem smrti. Bila je že pozna ura, ko se je končno odločil. Stala sva v vrsti in tudi mene je postalo strah. Prišel je najin trenutek. Noge so se mi tresle. Z majhnimi, počasnimi koraki sem se približal vagončku. Usedel sem se. Varnostni pas me je pričvrstil na sedež. Vlakec se je počasi začel vzpenjati. Pogledal sem atija, a od samega razburjenja nisem mogel izustiti niti besede. Vzpon se je počasi začel bližati koncu. Vsak majhen šum je v meni vzbudil strah, da je nekaj narobe. Bili smo zelo visoko. Videl sem luči, nisem si mogel natančneje ogledati, saj je sledil sunkovit spust. Takrat sta me obšla smrtni strah in neizmerno veselje hkrati. Kar naenkrat se je vlakec obrnil na glavo in za hip sem videl zvezde. Vlakec je z veliko hitrostjo hitel naprej. Zaprl sem oči. Odprl sem jih šele, ko je začel zmanjševati hitrost. Ko se je ustavil, sem komaj izstopil, saj so mi udi zaradi strahu popolnoma otrdeli. Takrat sem se spomnil na atija. Pogledal sem ga. Z njim je bilo vse v redu. To je bila moja zadnja vožnja v Gardalandu. Ko sva hodila proti izhodu, sva opisovala svoje občutke. Obiska Gardalanda je bilo konec. Vse, kar se zgodi prvič, je nepozabno. V Gardaland se bomo še vrnil, a nikoli ne bo, kot je bilo prvič.

Miha Andrič, 7. c

SONCE, VETER IN MORJE

Bilo je pred davnimi časi. Ob obali morja je stala majhna hišica z udrto streho. V njej sta prebivala mož in njegova žena. Mož je bil solinar. Vse življenje se je trudil s pridobivanjem soli. Ljubil je sonce, rad je posedal ob morju in prijalo mu je, ko je zapihljal topel vetrič. Sonce, morje in veter so bili njegovi najboljši prijatelji. Vedno pa se je bal temnih oblakov, ki so prinašali deževje, pogubno za kupe soli, ki jih je hranil na prostem.

»Letos je bila žetev bogata kot že dolgo ne,« je rekel nekega večera svoji ženi. Pritrdila mu je in dodala: »Da se le ne bi kaj hudega pripetilo!« Nič hudega sluteč, sta se zjutraj zbudila. Zazrla sta se v nebo in onemela. Zagledala sta temne, težke oblake, ki so se počasi, a vztrajno valili proti solinam. »Gorje nama!« je zaklicala starka. Mož z zgubanim obrazom pa je mirno stopil iz hiše, pogledal temno nebo in zaklical: »Veter, moj prijatelj, pridi na pomoč! Pokliči svoje tovariše z vseh strani neba! Prepodite sovražne oblake in jim preprečite, da bi uničili belo žetev!« Veter ga je uslišal. Priklical je svoje tovariše. Z vseh strani so začele pihljati sapice, postajale so vse močnejše, dokler se niso združile v vihar. Vse je

hrumelo, bučalo, bobnelo in tulilo. Mož je stekel v hišo. V najtemnejšem kotu sta skupaj z ženo trepetala in čakala konec neurja. A oblaki se niso dali odgnati. Iz njih se je nenadoma ulil dež. Kaplje so padale na sol, jo razmočile in uničile belo žetev. »Kaj naj storiva?« je mož žalostno vprašal. »Pokliči še sonce, naj pomaga,« je odvrnila. Mož je stopil iz hiše in s prosečim glasom dejal: »Sonce, moj prijatelj, ki se skrivaš za oblaki, pokaži svojo moč in prepodi te zlobe z neba!« Čez nekaj trenutkov je izza oblakov posijal prvi sončni žarek. Možu se je razjasnil obraz. »Sonce je na najini strani,« je ves vesel povedal svoji ženi. Prvemu žarku so sledili še drugi in končno je sonce zasijalo z vso svojo močjo. Sonce je pregnalo oblake in veter jih je razpihal. Po velikem neurju je nastal lep sončen dan. Vetrovi so se razšli in zapihljal je blag vetrič. Mož in žena sta bila vesela, da je neurja konec, toda ko sta zagledala razmočeno sol, sta obupala. »To je najin konec,« je starka dejala možu. Vsa pobita sta se odpravila v hišo. Medtem je veter prišepnil soncu: »Tako dobra in poštena človeka ne smeta propasti zaradi podivjanih oblakov.« »Poprosiva morje za pomoč,« je reklo sonce. Prosila sta ga, naj na obalo nanese na kupe soli in tako reši solinarja. Morje je prošnji ugodilo. Začelo je valovati, se peniti in butati ob obalo. Naneslo je soli. Solinar je bil rešen. Zjutraj sta solinar in žena stopila na prag in se ozrla po solinah. Mislila sta, da sanjata, ko sta zagledala nedotaknjeno belo žetev. Mož je takoj vedel, komu se morata zahvaliti. Zazrl se je v nebo in potihoma rekel: »Hvala.« Zdelo se mu je, da je sonce pomežiknilo in da ga je veter pobožal po laseh, morje pa je blago pljusnilo ob obalo.

Matej Kolarič, 2.a

Miha Andrič, 7.c

GRAJSKI VRTNAR

(nadaljevanje pesmi)

Ljubezen rablja je ovila,
bleščeči meč iz roke mu izbila.
Čudno to,
a meč se je razbil,
rabelj pa na vso moč je zavpil:
»Služabniki, nov meč mi prinesite v dlan,
vrtnarju glava preč bo šla,
pa čeprav ljubezen stopi na njegovo stran.«

Medtem ko je rabelj svoje ukaze narekoval,
vrtnar pravi trenutek je izbral
in s svojo drago, ljubljeno,
zbežala v noč
sta z vso ljubeznijo.

Daleč, daleč v gozd sta tekla,
med potjo besede nista rekla.
Vsa zadihana in utrujena
pri potoku sta se ustavila.

Gračak pa vse služabnike je zbral
in za njima v gozd se odpeljal.
Iskali so ju vse tja do temne noči,
dlje ni šlo, ker niso imeli luči.

V gozdu pa je grajsko gospo na tihem skrbelo,
kaj se dogaja z njeno zaljubljeno hčero,
njeno majhno lepoticco,
njeno prelepo kraljico.

Ali sta se z vrtnarjem izgubila,
ali se bosta sploh kdaj vrnila?
Kakšno obsodbo rabelj bo izrekel,
kaj na hčerino obnašanje bo rekel?
Vsa ta vprašanja so rojila po glavi gospe,
saj je vedela,
da lahko njeni prvorojenki glava gre.

Iskali so ju še sedem dni,
upanje izgubili so njeni prijatelji vsi,
gospa pa se ni rešila skrbi.

Zaljubljenca v gozdu težko sta živela,
vedela sta,
da brez hrane ne bosta preživela.

Pa še kako prav sta imela,
ni se jima uresničilo to,
kar sta si želela.

Sam graščak ju je našel,
ko na mahovih tleh mrtva sta ležala
in za roke se držala.
Okoli njiju pa so vrtnice cvetele,
lepe rdeče in tudi bele,
ki niso nikoli ovenele.

Barbara Kodrič, 7.c

MY SCHOOL

TIMETABLE		Jana Verbančič		Class: 5.b	
	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday
1.	Class lesson	English	Maths	English	Music
2.	Slovene	Slovene	Biology	Slovene	Slovene
3.	English	Maths	Slovene	Maths	Biology
4.	Art	P.E.	Craft	P.E.	Maths
5.	Art	Geography	Craft	Geography	P.E.
6.	English club				

My school is a very old building. Our teachers are nice. My favourite subjects are Maths, Biology and of course English. I have a lot of friends in my school. We'll soon get a new school. I am very, very happy about that. In this school year we already got a new teacher for Music.

Jana Verbančič, 5.b

A LETTER TO A PENFRIEND

From:
Kaja Vuk
Ul.5.prekomorske 18
2250 Ptuj
Ptuj, 2nd March 2003

To:
Maja Weiss
Mali vrh 21 g
8254 Globoko

Dear Maja,

My name is Kaja. I'm almost twelve years old and I live in Ptuj. live in Majšperk, too.

Have you got any brothers or sisters? I haven't got them.

My favourite group is GAME OVER. I've got a CD and many posters of them. Have you got a favourite group?

Have you got a pet? I've got a cat and a goldfish. The cat's name is Simba. The goldfish hasn't got the name.

I like magazines and books. My favourite magazine is *Cool* and my favourite book is *Harry Potter*. Do you like reading, too?

My best friend is Nina Šilovinac. She lives in Majšperk. My grandmother and grandfather

Bye, KAJA

Kaja Vuk, 5.a

MY POCKET MONEY

I get my pocket money from my mum, dad and grandparents. I get it once a month but I don't get it enough. That's why I'm always short of money. I usually spend it on sweets, magazines, cinema tickets and concert tickets. If I want to earn some extra money I just go to my grandfather and he gives me some money. I just asked him yesterday for some extra money but he said no because he gave me some extra money two days ago. From this example you can see that I don't save any money. I'm often short of money. I try to save some but it just doesn't work. Sometimes I borrow money from my brother. I always pay him back. Sometimes I lend money to my friends. But I don't do that often. That's because I don't have any money to lend it to them. I also think that my parents should give me more pocket money. I have a savings account at the bank but it's always empty. Very often I pay myself lunch at school and I say that I'll bring the money next day. When I come home I say to my grandfather to give me the money to pay the lunch. He gives me the money because he doesn't have any choice. That's all!

Sanja Majcen, 7.b

ON A DESERT ISLAND

It was one of those boring summer days when you don't know what to do with yourself. I was thinking about going on a trip to a desert island. And I went on a trip...

I packed my bags, started my jet and flew away. I planned to go to the New Zealand island Bogobogo. The flight was great when suddenly something happened to my plane and it collapsed. I didn't know what to do because I was scared and alone. And I dumped into the huge sea. Holy Molly! What now?! It had to be a few hours later when I woke up on a beach of one island. It wasn't Bogobogo. My bag was a few metres away from me and my plane was burning on the sea. It was like in one of those action-horror movies. I was thankful that I had my bag because there were some of my most important things like a watch, a compass, some water and food, some medicine and a book. After a while I decided to go to the jungle and explore the island. The jungle was huge, dark and full of plants and animals which I didn't know. I went further and further. But then I found something. It was a tree-house and it was very small and cute. I climbed on the top of the tree where the house was and went inside of it. There was one room with a bed, with some bamboo sticks on the floor. On a strange way it came into my mind: »I was on a desert island!« How am I going to survive or get home? The first few weeks on the island were awful. I was eating only fruits and plants. I had no water the last few days and it was hot. Good for me that it started to rain so I could catch some water and I had enough of it for the next two weeks. A few times I was attacked

by some apes. I didn't know that they could be so aggressive. They stole some of my food and (I don't know what they need it for) my book. But still I think that monkeys are very sweet animals. After a few months I knew the island better than my pocket. One day I went to find some food when I heard a strange noise from the bush. At first I thought it was a snake. But that was a huge mistake. The animal was a hundred times bigger and larger than a snake. It was a tiger. I tried to act calmly but the animal started to hunt me across the jungle. I ran further into the jungle and faster than ever before. Then I became tired but I had to run. Oh! I was sweaty and was looking around me. My heart was beating so fast and then I realized that this was all just a dream that I had on one of those boring summer days. I was so glad.

Irna Muminović, 8.b

DER ABSCHIED

Es ist Monat Juni und bald wird es so weit sein – ich muss den Abschied von der Grundschule nehmen.

Vor einigen Monaten freute ich mich noch darüber, aber jetzt nicht mehr. Von Tag zu Tag habe ich größere Angst vor Allem, was mich in der Zukunft erwartet. Werde ich so gute Freunde finden, wie ich sie hier gehabt habe? Werden die Professoren im Gymnasium so nett und freundlich sein wie unsere Lehrer in »Olgica«?

Ich hoffe, dass es wenigstens halb so schön wird, wie es jetzt ist und ich weiß ganz genau, dass ich meine Schuljahre in »Olgica« nie vergessen werde.

Irna Muminović, 8.b

Urška Belšak, 4.a

MEINE WOCHE

MONTAG

Ich gehe in die Schule.

DONNERSTAG

Ich turne.

DIENSTAG

Ich sehe fern.

FREITAG

Ich spiele.

MITTWOCH

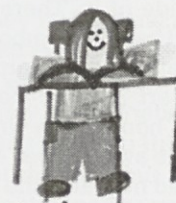
Ich bin am Computer.

SAMSTAG

SONNTAG

Ich schlaf lange.

Ich lerne.

Nena Sejko, 3.a

ROBOTI NE SMEJO ZAMENJATI STARŠEV

1. PRIZOR

Mama se vrne s sestanka in v kuhinji zagleda robota, ki peče palačinke. Otroka mu pomagata.

MAMA (presenečena): Ja, kaj pa je sedaj to?

PETER: Veš mami, te ni bilo doma, pa sva si kupila robota.

TANJA: In bila sva že pošteno lačna.

MAMA: Oprostita, ampak v službi moramo delati noč in dan. Pa na te tečne sestanke moram hoditi. Res nimam časa.

TANJA: Zakaj pa si ne vzameš nekaj dni dopusta?

MAMA: Ampak, če...

PETER: Mami, midva pojdeva lepo s teboj v službo in ti bova pomagala dobiti ta dopust.

ROBOT: Zažgano, zažgano...

TANJA: Oh, ne! Peter, pomagaj mi!

MAMA: Kaj pa jaz?

PETER: Sva se že navadila brez tebe.

MAMA (obupano): Pomagala vama bom, potem pa gremo skupaj k šefu. Dobro?

TANJA: Ja. Vsaj upam.

PETER: Odpravimo se!

2. PRIZOR

Mama, Tanja in Peter so sedli v avto in se odpravili v prodajalno s tekstilom.

TANJA: Kje je šefova pisarna?

MAMA: Takoj tukaj! (Vsi stopijo v pisarno.)

MAMA: (negotovo) Dober dan!

ŠEF: Dober dan! Vam lahko kaj pomagam?

MAMA: Rada bi vzela nekaj dni dopusta.

ŠEF (prijazno, veselo): Seveda. Zakaj niste

tega že prej povedali? Toliko let že tukaj delate, pa je bil čudež, če ste kdaj zaprosili za dopust.

MAMA (presenečeno): Hvala!

ŠEF: Kdaj pa bi radi šli na dopust? Da si zapišem.

MAMA: Bi se lahko uredilo takoj?

ŠEF: Seveda. Kako dolgo pa bi ostali na dopustu?

MAMA: En teden.

PETER, TANJA: Samo?

MAMA: No dobro. Potem pa dva.

PETER, TANJA: Jupiiii!

ŠEF: Urejeno: Na svidenje!

MAMA: Hvala. Na svidenje!

3. PRIZOR

Mama, Tanja in Peter se veseli vrnejo domov.

PETER: Mama, zakaj že prej nisi vprašala šefa za dopust?

(Vsi za trenutek utihnejo.)

TANJA: Jaz bi se igrala! Imamo Človek, ne jezi se?

PETER: Ali pa šah?

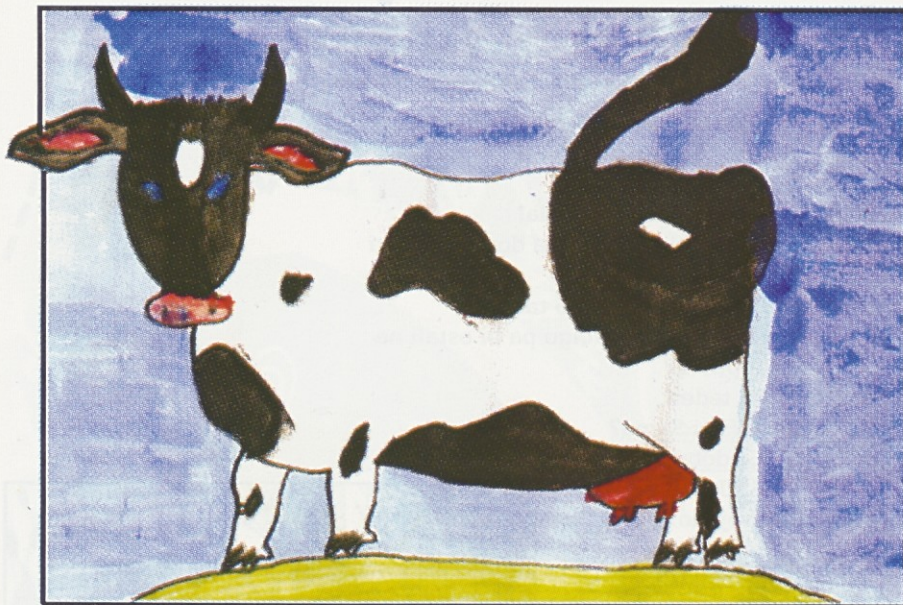
MAMA: Vse, kar hočeta! Pa dajmo!

Vsi so veseli, da so lahko skupaj. Robota pa vržejo na odpad.

Jana Verbančič, 5. b

Lucija Vuk, 2.a

Nejc Mesarič, 3.a

GREMO NA AREH

V našem prvem razredu je bilo lepo, ker smo šli na Areh. Tudi učili smo se, koliko sta $1+1$ ter $3+2$. Ah, to je sedaj že lahko! Veliko smo brali, peli in se učili o naravi. No, kje sem že ostala? Aja, ko na Areh smo odšli. Tam ni bilo mrzlo, ampak prijetno toplo. Nabirali smo kamenčke in rožice za mamice. A to še ni vse! Zvečer smo imeli disko. Kako smo se vsi zabavali!

Sedaj smo v drugem razredu in približuje se dan, ko bomo ponovno odšli na Areh. Uh, kako že čakamo! Medtem pa se učimo poštrevanko. Poštrevanka je trd oreh. Koliko je 8×7 ? Na začetku leta je bil rezultat 65, sedaj pa že dobro vem, da je rešitev 56.

Še malo potrpimo in prišel bo 17. junij, ko se bomo vsi skupaj odpeljali na Areh.

Tamara Zebec, 2. b

REŠEVANJE KOZOROGA

Bilo je lepo, sončno jutro, ko se je nek reven možakar odpravil na Triglav, da bi ulovil kozoroga zaradi njegovih prekrasnih rogov. Šel je čez sedem hribov in dvanajst voda. Naenkrat je videl črno vrečo, ki je ležala na tleh. V njej se je nekaj premikalo.

»Halo! Halo« je zaklical s povzdignjenim glasom. Približal se je, vrečo odprl in v njej videl ranjenega kozoroga. Že je iz žepa potegnil pipec, ko se je naenkrat zamislil: »Ubogi kozorog. Tako se mi smili, da mu ne morem kar tako odrezati rogov. Živali moram pomagati. Na vsak način mora ostati živ. Ne sme umreti.«

Možakar se je ozrl okrog sebe ter na tleh našel rožo z velikim roza cvetom. Takoj jo je prepoznal, kajti bil je zelo dober poznavalec gorskega cvetja. Vedel je, da ima roža veliko zdravilno moč. Utrgal jo je in jo položil kozorogu v usta. Po tridesetih minutah se je začel kozorog premikati in ko je odprl oči je zagledal starega možakarja. Vprašal ga je: »Kdo pa ste vi?« Možakar mu je odgovoril: »Jaz sem Vlado. Kako se počutiš?« »Lepo,« mu je z nasmeškom odgovoril kozorog. In tako sta se pogovarjala vse do mraka. Postala sta zelo dobra prijatelja.

Dogovorila sta se, da se bosta dobivala na istem mestu pod Triglavom. Kozorog je v zahvalo, ker ga je rešil, možakarju podaril svoje rogove, rožo, s katero pa ga je ozdravil, so poslej imenovali triglavska roža.

Sani Kralj, 5. b

POHVALE

SEM ŽUPAN

Vedno, ko grem na WC, vzamem s seboj knjigo o Herry Potter. Berem jo tako dolgo, da se starši vprašajo, če sem še živ.

Knjige o Herryju Potterju berem tako rad, da ne morem več čakati na 5. del.

Zbolel sem za epidemijo Harry Potter. Zdravilo proti tej epidemiji še ni znano, pa saj je vseeno, saj jaz nočem ozdraveti.

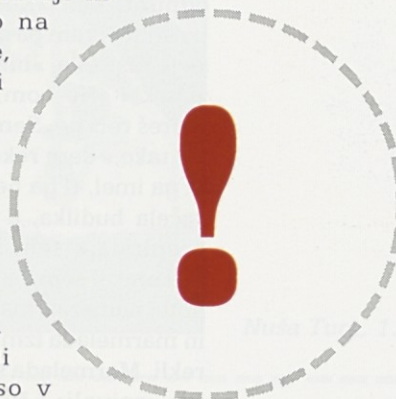
Vid Baklan, 2. b

Petra Vidovič, 4.b

Sem župan občine Ptuj. Sem zelo zaposlen človek. V letu 2003 sem že zgradil, počistil in olepšal mesto. Zgradil sem OŠ Olge Meglič. V vsaki učilnici so lepi novi kavči za učence, 8 računalnikov, hišni kino, starinske mize in omare, tudi v zbornici je lepo starinsko pohištvo. Računalniško učilnico sem opremil s tankimi 22" LCD monitorji, laserskimi barvnimi tiskalniki, scannerji in projektorji. Učencem so na razpolago stroji za napitke, nova knjižnica, lepo urejeni prostori tajništva in ravnateljeva pisarna. Okrog šole se na gredicah bohotijo rože, tako da lahko vsak prebere besedi »Naša Olgica«. Šola se nahaja v velikem parku. V njem rastejo velika drevesa, ptice pa se zbirajo okoli velikega ribnika. Tako so v najstarejšem mestu zadovoljni učenci in delavci šole. V mestu sem dal zgradili multi kino, ki je opremljeno z najmodernejšo tehnologijo, pa gledališče, ki je tako veliko, kot kakšna kraljeva dvorana. Skupaj s svojimi občani sem počistil Dravo in jezero, posadili smo veliko rož, postavili klopi, izza njih uredili drevesa v drevorede in postavili veliko igral za otroke. Zgradil sem tudi velikanski trgovinski center in novo avtobusno postajo. Mislim, da so sedaj vsi občani zadovoljni. To mesto je sedaj najlepše mesto v Evropi.

Romano Pravdič, 3. a

TORBA ME JE NESLA V NAROB E ŠOLO

Zjutraj sem se prebudil. Po sobi se je razlegalo glasno smrčanje. Na nočni omarici je spala budilka. »Kaj pa je sedaj to?« sem pomislil. »Budilka bi me morala že zdavnaj zbuditi! Lopnil sem jo in zaklical: »Hej, ti! Zbudi se!« A zaman. Budilka je spala kot top. Malo sem se razjezil in jo kar močno udaril. Budilka je še enkrat zasmrčala, potem pa počasi začela odpirati oči. »Kdo me budi?« je rekla še v polsnu. Potem pa se je prebudila. »Poslušaj, ti!« se je razjezila, »hitro mi prinesi vrečko čipsa za zajtrk!« »Ne bom,« sem se uprl. »Zakaj? Ne moreš reči ne. Sem vendar kraljica Budilka II.« »A tako,« sem rekel, »čipsa nimam, pa tudi če bi ga imel, ti ga ne bi dal.« »Ukazujem ti...,« je začela budilka, a sem jo prekinil. »Kaj bi se prepirala,« sem končal pogovor z budilko. Odkorakal sem v kuhinjo. Vzel sem kruh in nanj hotel namazati marmelado, a so se mi nož, kruh in marmelada izmuznili. »Pusti,« so enoglasno rekli. Marmelada se je mazala na kruh. Nato so me izzivali: »Ne boš nas ujel,« so se mi posmehnili. Začel sem jih loviti po kuhinji. Ko sem jih končno ujel in hotel kruh pojesti, sem zaslišal znani glas: »Dobro jutro! Kaj je danes za zajtrk?« Bila je torba. Spomnil sem se na šolo, pograbil torbo, ki je komaj izdabila: »Ah, zaloputnil si z vrati in se spotaknil ob tekač v veži.« Torba se je zakotalila po hodniku, ko se je pobrala in rekla: »Au,« in me dala štoparamo na rame in odgalopirala iz hiše.

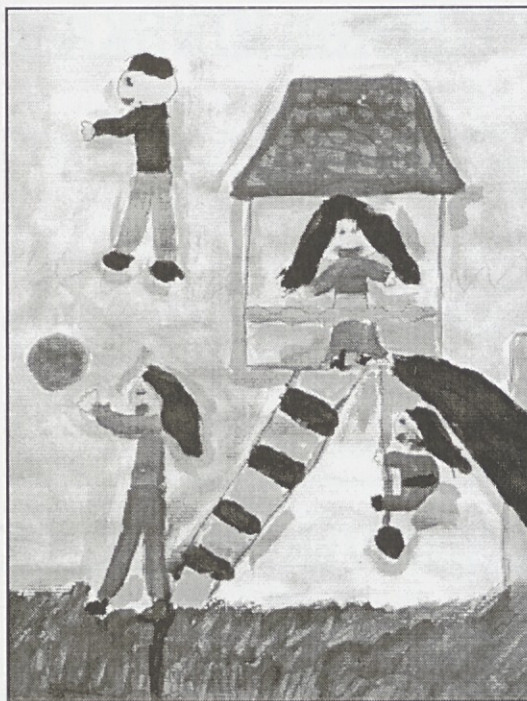
Na začetku mi ni bilo nič jasno, potem nisem hotel verjeti temu, kar sem videl - psi so vodili ljudi na vrhovi, vozniki so vozili avtomobile, drevesa so rasla s krošnjo navzdol. Prava groza! »Si začuden, kaj?« je vprašala torba. Pritrdil sem. »Kaj ne bi bil. Danes je narobe svet,« je

dodala torba. »Ali konec sveta, kakor hočeš. Mislim pa, da je več možnosti za drugo.« »Ja, in prišla bo repatica ter na kose razbila Zemljo,« sem se posmehnil. »To je res!« se je ujezila torba. »Samo hecam se,« sem se začel opravičevati »Boš že videl!« začne groziti. »Tej pa se je sfezljalo!« sem pomislil. »Tej pa se je zmešalo, misliš, a?« mi je brala misli. Preko prehoda je zdivjala tako hitro, da so po zraku leteli časopisi. »Hej, počasi!« sem zaklical. »Ne,« je kričala torba, ki bi se skoraj zaletela v svetilko. »Letos sem doživela dve sto let!« »Ne laži,« sem dejal, »tako starih svetilk ni danes več nikjer.« »Pa sem!« »Ne, nisi!« »Pa...« »Stojta,« naju je prekinila torba. »Če pa laže,« sem začel prigovarjati. »Ne, ne lažem,« je rekla svetilka. »Lažeš.« »Ti lažeš!« »Ti!« »Ti!« Torba me je zgrabila in tekla naprej skupaj z menoj. »Kako nesramna svetilka,« sem vihal nos. »Pomiri se,« mi je prigovarjala torba, »greva dalje.« Prišla sva do mogočne šolske stavbe, ki se mi je zdela nekoliko večja kot običajno. Torba je odrinila vrata in vstopila v avlo.

Preobul sem se v copate in se s torbo odpravil do učilnice. Zaslišal sem ponižne učiteljičine glasove: »Ja, takoj... Takoj... Seveda... Bom...« In ukazovalne glasove sošolcev: »Povej, koliko je trikrat tri!« »Prinesi gobo!« »Pobriši tablo!« »Napiši spis!« Odprl sem vrata in vstopil v razred. Moral bi se zasmejati. Učiteljica je sedela v klopi, sošolci pa vsak za svojim katedrom. »O, čakalo smo te,« je rekla sošolka, »sedi semkaj« in pokazala na prazni kateder. Sedel sem vanj in se dobro namestil na oblazinjenem stolu. Torba je sedla ob kateder. »Sem ti rekla,« je zašepetala. »Prav si imela,« sem odvrnil. »Gremo na malico,« sem zaklical.

»Postavi se v vrsto,« sem rekel učiteljici, ki me je pohlevno ubogala. Meni je kar ugajalo, saj mi ni bilo potrebno delati drugega, kakor ukazovati učiteljici. Tudi moji sošolci so uživali. Med potjo, po šoli, se nam je izpolnila želja: lahko smo klepetali, kolikor smo hoteli, in delali, kar smo hoteli. Nekateri izmed sošolcev so postali kar preveč strogi. Učiteljica bi morala po malici napisati deset spisov, osem narekov, devet testov spoznavanja družbe, dvanajst matematičnih testov in izdelati sedem plakatov za spoznavanje narave. Kar smilila se mi je. In zato, ker je spregovorila dve besedi, je ostala brez telovadbe. Uboga učiteljica! Tudi sošolcem se je zasmilila. Ni ji bilo treba napisati pet spisov, šest narekov, osem testov iz matematike ter izdelati pet plakatov. Nenadoma pa...
...je počilo. Zemlja se je stresla. Učenci in učiteljica so padli na tla. Torba je zakričala: »Konec narobe sveta!« Potem je utihnila. In... potem smo se spet spravili k navadnemu pouku. Pa naj še kdo reče, da danes ni narobe svet.

Urban Neudauer, 4. b

Nuša Turk, 1. b

PSIČKA, MUCA IN MUCKA

Groza

Na neki kmetiji je živel tudi mačka. Nekega dne se je odpravila na bližnjo jaso. V daljavi je zagledala črn obris. Približeval se ji je in naenkrat je čisto razločno videla psa. Muca se je najprej umikala in nato zbežala. Naenkrat pa se je na njenem hrbtu znašla majhna muca. »Kaj pa je? Zakaj si skočila name?« jo je vprašala mačka. »Oprosti! Samo psa sem se hotela rešiti.« »A, tako? Prav. Lahko ostaneš z menoj.« Tako sta se muci odpravili na pot.

Le pogum

Mucki sta hodili po cesti in kmalu prispeli do potočka. Napili sta se in okrepčali. Ob potočku je rastle smreka. Na njej je bila opazovalnica za ptice. Splezali sta vanjo in v hipu zaspali. Zbudilo ju je cvileče lajanje. »Ka... kaj se je zgodilo?« je vprašala mala muca. »Ne vem!« je rekla druga. Splezali sta s smreke. Bila je psička, ki se je zagozdila v grmovju. »Jo bova rešili?« je vprašala mala muca. »Ja, seveda. Jo naj kar pustiva?« je odgovorila večja muca. Rešili sta psičko in skupaj so jo mahnili v širni svet.

Tina Fekonja, 1. a

PTUJSKA VINSKA KLET

Ptuj je zakladnica tisočerih skrivnosti. Ena izmed njih je tudi vinska klet. Začetki ptujskega kletarstva segajo v začetek prejšnjega tisočletja. Dokaz tega so izkopanine arheologov: vitki kozarci, široki kelihi, amfore in druge posode, s katerimi so že Rimljani v stari Poetovionii ponujali in pili vino.

Sedanja klet se skriva pod starim delom Ptuja in v svoji notranjosti skriva velike in male, stare in nove sode, ki imajo na sprednji strani izklesane razne motive.

V ptujski kleti hranijo tudi najstarejše arhivsko vino iz leta 1917 in se imenuje Zlata trta. V degustacijskem prostoru si lahko ogledamo o trti in poskusimo razna vina. Temu se reče degustacija. Na ogled kleti pridejo ljudje iz vsega sveta.

Meni je bila vinska klet zelo všeč in priporočal bi ogled še komu. Če pa vas zanima, kaj je multimedija, vam bodo tam radi povedali. Lahko pa razlago za pomen besede poiščete v SSKJ.

Matic Gaiser, 5. b

OSNOVNOŠOLEC, KAM?

V letošnjem šolskem letu obiskujem osmi razred, ker pomeni, da končujem osnovnošolsko šolanje. Kot vsi ostali, se bom tudi jaz vpisal v srednjo šolo – odločil sem se za gimnazijo na Ptuju.

Za gimnazijo sem se odločil zato, ker sem poklicno še neopredeljen in še ne vem, kaj bom v življenju počel. Zdi se mi, da bom v gimnaziji dobil »pravo podlago za prihodnost«. Na to mojo odločitev je vplivalo več stvari: na gimnazijo so se vpisali tudi nekateri moji sošolci in prijatelji, šola je v domačem kraju, obiskuje jo moj brat, pritegnila pa me je tudi s tem, da je nova, sodobno opremljena šola, prostorsko velika in ima veliko športno dvorano.

Sicer pa sem bil odločen že pol leta naprej, tako da sem pred nekaj tedni, ko smo izpolnjevali vpisne pole, brez zadržkov in razmišljanja napisal Gimnazija Ptuj. Bil sem tudi na informativnem dnevu, na katerem sem videl in spoznal stavbo gimnazije поблиže, učilnice, učitelje pa tudi učence in učenke, ki so na tej šoli. Ta ogled je v meni le bolj vzbudil željo, da želim in hočem tja. Ogledal sem si tudi II. gimnazijo v Mariboru, ki je prav tako name naredila pozitiven vtis, a ker je v Mariboru, sem jo alternativno že pred časom odpisal. Upam torej, da bom sprejet v ptujsko gimnazijo, kar pa je še vedno vprašanje. Bo omejen vpis? Upam, da ne. Če pa bo, bomo na koncu pisali eksterno preverjanje, ki bo pokazalo, kdo je iz »pravega testa«. Sicer pa se s tem ne obremenjujem. Se že veselim prvega septembra, ko bom postal dijak gimnazije (upam!). Še prej pa moram končati osnovno šolo, se ločiti od sošolcev, s katerimi v bodoče morda ne bomo tako v stiku, kot smo sedaj.

Sam sebi želim, da bi se uspešno vpisal, oziroma bil sprejet na gimnazijo in tam zaživel novo, drugačno in bolj zrelo življenje, ki bi me pripravilo na študij in mi vlilo še več samozavesti, veselja, ambicioznosti in dobre volje.

Miha Rus, 8. b

PROJEKT O MEHIKI

Za pusta smo se učenci tretjih razredov s svojimi učiteljicami maskirali v Mehikance. Še prej pa smo spoznali Mehiko, njene prebivalce in njihove navade.

Mehika je ena od držav Latinske Amerike. Njeno glavno mesto je Ciudad de Mexiko. Uradni jezik je španščina. Prvotni prebivalci so bili Indijanci. Ob priseljevanju Evropejcev je Mehika postala država pod špansko oblastjo. Sedaj je v Mehiki več kot polovica prebivalcev mešancev med Evropejci in Indijanci, največ pa je še vedno Indijancev. Njihova značilna jed je tortilja. V hrani uporabljajo začimbo čili. Pridelajo veliko kave in sladkornega trsa. Njihov značilni ples je flamenko. Spoznali smo njihova značilna oblačila: poncho, sumbrero, platnene hlače in usnjene natikače. Naučili smo se tudi plesati na njihovo glasbo, nekaj njihovih besed in tudi šteti do deset.

Del Mehike sem prvič spoznala preko mehiških telenovel, za katere me je navdušila moja babica. Upam, da bom nekega dne odpotovala v Mehiko in tako spoznala to zanimivo državo.

Sara Ovčar, 3. a

ŠOLA V NARAVI

Šola v naravi se mi zdi kot preživljanje dopusta s svojimi sošolci. V čertem razredu smo bili v Simonovem zalivu. To leto smo se šli smučat na Roglo. Smučam zelo rad.

Najprej je bilo rečeno, da gremo na Roglo 1. decembra. Kaj mislite, kaj se je zgodilo? Seveda nismo šli, ker je bilo premalo snega. Potem je bilo rečeno 17. januarja. Takrat se nam je posrečilo. Priprave niso potekale samo doma. Že v šoli smo se pogovarjali, kdo bo s kom v sobi in kaj je treba vzeti zraven, recimo vokmen, revije, igre... Dan pred 17. januarjem, natanko 16. januarja, je doma pri pakiranju in iskanju oblačil vladalo izredno stanje.

Končno sem sedel v avtobus z dobro voljo in radovednostjo. Moram priznati, da se mi je med vožnjo trebuh skoraj obrnil na glavo. Končno smo prispeli na Roglo. Učitelji so iz avtobusa vzeli smuči in jih razvrstili. Potekalo je razvrščanje v skupine. Imel sem smolo, saj sem bil razvrščen v najboljšo skupino. Dobili smo tudi svojega vaditelja. Po napor nem razvrščanju smo odhiteli v sobe. Potem smo šli na kosilo in spet na smuči in naravnost navzdol po progi. Takšni so bili skoraj vsi dnevi. Včasih smo šli v telovadnico gledat film o smučanju ali pa smo hodili z baklami na pohod. Bil je tudi poseben dan. To je bil 21. januar. Takrat je bila tekma. Imel sem številko 19. Žal se mi ni izteklo tako, kakor sem želel. Pa kaj! Vsak ima kdaj slab dan. Potem smo odšli v diskoteko in nato v sobe spat. Zadnji dan smo se zjutraj podali na smučišča, nato pa v avtobus in proti Koči na pesku. Tam smo se najedli in se odpeljali naravnost proti Ptuj.

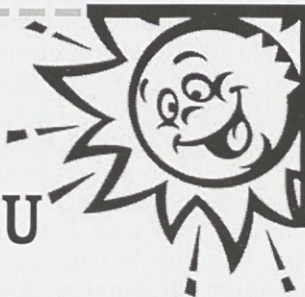
Šola v naravi mi je bila zelo všeč, še posebej zaradi dobrih in prijaznih sošolcev.

Tomaž Mesarič, 5. b

OTROŠTVO BREZ NASILJA IN ZLORAB

Tema letošnjega otroškega parlamenta je bila »Otroštvo brez nasilja in zlorab«. O problemu nasilja in zlorab, o nasilnežih in trpinčenih, kako se nasilju upreti ali ga vsaj zmanjšati, kako pomagati žrtvam – se na naši šoli veliko govori. Na to temo smo izdali svojo zloženko, ki smo jo razdelili med učence in starše, na šoli imamo varuhinjo učenčevih pravic, strokovno pomoč nam nudijo zunanji strokovnjaki s tega področja. Vendar je samo delo v šoli premalo. Nasilneže srečamo na cesti, na športnih prireditvah, na zabavah, nasilneži so med nami v šolah, v družinah – nasilja je vse preveč v filmih, na televiziji...

SONČEN DAN NA BOČU

Bil je prekrasen sončen dan, ko smo se odpravili na Boč. Ko smo se z avtobusom pripeljali tja, smo se na travniku lovili, smejali in zabavali. Igrali smo se zanimive igre. Nekateri so se igrali med dvema ognjema, se zabavali s kartami ali pa so sedeli na sončni jasi in se pogovarjali. Videla sem tudi ljubkega ponija. Sedeli smo v dolini in opazovali stolp, ki je bil visoko nad nami, na vrhu Boča. Naužili smo se svežega zraka, da smo postali kar utrujeni. Prileglo se nam je, da nas je avtobus odpeljal proti domu.

Hana Kosi, 4. a

Vsaka šola, ki je sodelovala na občinskem parlamentu, je imela nato predstavnika tudi v medobčinskem parlamentu. Na tem sva s Suzano, z učenko z Vidma, postali predstavnici na 13. otroškem državnem parlamentu, ki je potekal 14. marca v Ljubljani v prostorih državnega parlamenta. Tega dne smo v klopih zamenjali starejše kolege.

Razprava v parlamentu je bila živahna. Pozdravil nas je predsednik Državnega zbora Borut Pahor. Z nami so bili tudi dr. Slavko Gaber, minister za šolstvo, znanost in šport ter mnogi predstavniki drugih ministrstev in služb, ki se ukvarjajo z vzgojo, varnostjo, pomočjo posameznikom, družinam...

Mladi parlamentarci smo govorili o izkušnjah iz svojih sredin, predlagali dejavnosti, s katerimi bi lahko poboljšali kvaliteto življenja, pomagali žrtvam nasilja in ukrepali proti nasilnežem. Nasilje in zlorabe niso problem, ki bi ga lahko izbrisali s predlogi z enega parlamenta. Za rešitev problema so odgovorni starši, šole, institucije, ki so namenjene mladim in pomoči družinam, sodstvo... Le s skupnim delom in s tem, da si ne bomo zatiskali oči, lahko pomagamo zlorabljenim in trpinčenim. Moja pričakovanja na državnem parlamentu niso bila niti približno izpolnjena. Imeli smo daleč premalo časa, da bi lahko vsi izrazili svoja mnenja. V uri in pol smo bolj ali manj slišali ponavljajoče komentarje. Zdi se mi, da bi nam lahko enkrat na leto res namenili več časa, ne pa da nas praktično »vržejo« iz dvorane zaradi obiska delegacije iz tujine.

Otroški parlament se nam zdi nujen v vsaki državi, saj nas, otrok, ne upoštevajo dovolj.

Katarina Matić, 8. b

IZLET V LJUBLJANO

Čez vse leto smo se veselošolci trudili doseči zlato priznanje. Zagrizeno smo se učili in uspelo se nam je uvrstiti na državno tekmovanje. Na tem najzahtevnejšem tekmovanju je trem uspelo doseči zlato priznanje, drugim se je izmuznilo le za las. Vendar smo bili vsi vabljeni v Ljubljano na podelitev priznanj.

Težko smo dočakali tisto junijsko jutro. Bil je 1. junij, zunaj je bil vonj po poletju. Ob 6. 30 smo se zbrali na železniški postaji in nestrpno čakali prihod vlaka. Končno je pripeljal. Stekli smo v kupe. Posedli smo in zabava se je pričela. Vso dolgo pot, ki je trajala dve uri in pol, smo se zabavali in smejali. Izstopili smo na železniški postaji v Ljubljani in se odpravili proti Cankarjevemu domu. Tam se je že v avli drenjalo 540 državnih prvakov in njihovih sorodnikov ter mentorjev. Pokazali smo karte in se odpravili na svoje sedeže. Prireditve se je začela z nastopom Pike Božič in plesalcev. Čas je hitro mineval. Prejeli smo nagrade, potem pa smo se odpravili na potep po Ljubljani, novim dogodivščinam naproti. Najprej smo se seveda odpravili z avtobusom v McDonalds potešiti lakoto. Ker pa je na avtobusu Barbara pozabila vrečko s priznanjem, smo morali na postaji čakati avtobus. Vendar vrečke na avtobusu ni bilo več. No, v McDonaldsu smo se potem najedli za ves dan. Nato smo se zabavali še z vožnjo po toboganu. Ko smo se naveličali divjanja in spuščanja niz tobogan, smo se odpravili v Kolosej in si ogledali film Telefonska govornica. Film je trajal dve uri in ponovno smo morali potešiti

lakoto v naših želodcih. Sledil je sproščen ogled ljubljanskih znamenitosti: Tromostovja, Prešernovega trga... Čas nas je že priganjal in čakala nas je vrnitev na Ptuj. Čeprav smo se na poti domov zabavali, smo bili žalostni, ker se je nedeljski izlet tako hitro končal. Nanj nas bodo spominjale tudi mnoge fotografije, s katerimi smo zabeležili tudi velike in male skrivnosti.

Pa še to. Z nami je bila, se veselila in zabavala, beležila vesele in zabavne trenutke gospa Natalija Nežmah, naša mentorica, ki se je vse leto trudila v naše glave vcepiti čimveč veselošolskega znanja. Želimo si, da bi ta uspeh vsi skupaj ponovili tudi naslednje šolsko leto.

Za veselošolce – Jana Kovač, 7. b

Lara Samojlenko, 3.b

KRUHKOV TEDEN

Ves teden smo se učili o kruhu. Z avtobusom smo se odpeljali v mlin v Zabovce. Obiskali smo tudi ptujsko pekarno. Sami smo spekli svoj prvi kruh. Za testo smo potrebovali moko, kvas, žličko soli in mlačno vodo. Ogledali smo si tudi film o peki kruha v krušni peči. Reševali smo rebuse, križanke, iskali pregovore o kruhu. Zapeli in zaplesali smo pesem Ob bistrem potoku je mlin. Vse smo predstavili na razstavi.

Jaš Meško, 1. b

NAPITEK ZOPER...

Nekega jutra, ko bi Andrej moral v šolo, si je namislil, da mu je slabo. Mama mu je dovolila, da ostane doma. Naslednji dan mu ni bilo nič bolje. Mama se je odločila, da obiščeta zdravnika. Andreju to ni bilo všeč, saj je vedel, da bo zdravnik ugotovil, da je z njim vse v redu in ga poslal v šolo. Mama mu je rekla, da mora v šolo ali pa k zdravniku. Andrej se je odločil, da bo šel raje k zdravniku.

Zdravnik ga je poslal na vse preiskave in izvidi so pokazali, da ima Andrej še neznano bolezen. Ubogi Andrej je moral ostati ves teden v bolnišnici. Bil mu je zelo žal, saj je zamudil veliko šolskih dogodivščin.

Zdravniki so se sestali, da bi ugotovili zdravilo za Andrejevo bolezen. Bolezen so poimenovali všolonehodontis. Zdravilo zanj so sestavili iz dveh žličk kamiličnega čaja, soka ene limone, pet kapljic malinovega soka, ščepca soli in dveh jajc. Pred uporabo so zdravilo dobro premešali. Ko ga je Andrej spil, ni več zdržal brez šole. Še počitnice je zasovražil!

Sara Kovačič, 4. b

PALČICA ŽAKLIN IN ROŽICA INES

Nekoč je živela palčica Žaklin. Živela je pri svoji prijateljici rožici, ki ji je bilo ime Ines. Palčica je bila majhna, zato so se ji vsi smejali. Ines je bila zaradi tega zelo žalostna. Nekega dne je palčica Žaklin rekla prijateljem, da ima svoj dom in prijateljico rožico. Vsi so se ji začeli glasno smejati. Postala je zelo žalostna in se je potožila rožici Ines. Ines se je zamislila in čez minuto ali dve rekla: »Reci prijateljem, naj pridejo in se prepričajo na svoje lastne oči.« Žaklin se je strinjala in povabila prijatelje. Ti so si pol ure ogledovali rožico. Takoj so se palčici opravičili. Palčica je bila srečna, saj je niso nikoli več nadlegovali.

Ines Tomažič, 2. b

ŽELVA

Nekega dne smo kupili želvo. Mama je rekla, da je želva in da ji bo ime Lara. Sedaj je stara že 4 leta. Večino časa preživi v veliki posodi ali pa na prostem. Najraje se masti s poli klobaso.

Lara ima zelo trd oklep in dolge nohte. Če je jezna in če jo jeziš, rada ugrizne. Vili, Nika in jaz smo ji naredili teraso. Ima tudi bazen in okoli njega kamenčke. Rada se zavleče v luknjo v mivki, kjer ima luč.

Pred kratkim je Laro opazovala moja mami. Ugotovila je, da naša Lara ni želvica – ampak želvak!

Maja Drevenšek, 4. a

ONESNAŽEVANJE

V šoli smo imeli učni sprehod v gozd. V gozdu smo videli polno smeti. Ugotovili smo, da ljudje mečejo smeti kar na tla. Odločili smo se, da bomo imeli čistilno akcijo. To smo tudi storili. Odpravili smo se v gozd. Še prej smo si nadeli rokavice. Pobirali smo smeti. S polnimi vrečami smo se odpravili na ekološki otok. Tam smo vreče odložili in se odpravili v šolo. Na poti v šolo smo se počastili s sladoledom in se oddahnili. V razredu smo se o našem delu pogovorili.

Dan je bil naporen, vendar sedaj v gozdu ni več toliko smeti kot prej.

Urška Belšak, 4. a

A.M.E., 1.b

V SIMONOVEM ZALIVU

Učenci tretjih razredov smo bili v šoli v naravi v Simonovem zalivu.

Stanovali smo v hotelu. Z nami je bila naša učiteljica. Na plavalnem tečaju pa so bili glavni učitelji plavanja: Gorazd + Gorazd ter Meta. Morje je bilo zelo valovito, toplo in čisto. Včasih so priplavale alge ali morska trava. V morju je bilo veliko školjk in rakcev.

Bili smo tudi v akvariju Piranu. Videli smo morske pse, hobotnice, morske pajke, veliko rib in ljubke morske konjičke. Peljali smo se z veliko gusarsko ladjo.

Vsaki dan smo se veliko zabavali. Najbolj smo se zabavali na odštekanem večeru. Vsi smo se oblekli v odštekance.

Romano Pravdič, 3. a

Sandra Zorec, 2.b

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Zjutraj sem se hitro zbudila. V kopalnici sem se umila in oblekla. V kuhinji mi je mami že pripravila zajtrk. Po zajtrku sem si v kopalnici umila zobe. Ko sva s sestro bili pripravljeni, je ati sestro odpeljal v šolo, mene pa pred zdravstveni dom. Tam je bilo že nekaj sošolcev in sošolk. Nekateri so se lovili. Čez čas je prišla učiteljica in tudi ostali sošolci. Skupaj smo se odpravili po stopnicah v zobozdravstveno čakalnico.

V čakalnici nam je učiteljica razdelila kartoteke. Bila sem v prvi skupini, ki se je pripravila na pregled pri zobozdravniku. Pred pregledom smo si umili zobe. Ko sem sedla na stol, se je zobozdravnica spomnila, da imam mlajšo sestro. Na steni je bila risba, ki jo je narisala. Po pregledu mi je povedala, da imam dobro zdravstveno higieno. Med tem, ko smo čakali, da pridejo na vrsto vsi sošolci, smo se v čakalnici kratkočasili z igrami. Učiteljica nas je večkrat opozorila, da moramo biti bolj tiho. Po približno dveh urah, smo vsi opravili preglede in se odpravili v šolo.

V razredu smo se pogovorili o pregledu pri zobozdravniku. Meni bo ostal v lepem spominu, saj zobozdravnika redno obiskujem in z zobmi nimam težav.

Jasmina Kokol. 4. b

PUST

Prijetna družba, nasmejani obrazi, maske, krofi in popularna glasba. Letošnji pustni torek smo učenci in učitelji naše šole preživeli v pustnem šotoru v Markovcih.

Ob vstopu v šotor so nekateri že zaplesali ob prvih ritmih poskočne glasbe, ki je prihajala iz velikih zvočnikov, drugi so sedli k mizam in prijetno klepetali. Nenadoma se je napetost v

dvorani močno povečala. Napovedali so prihod pevca, ki smo ga že vsi dodobra poznali – Sebastiana! Dekleta so vzklikala od navdušenja, tudi fantje niso ostali ravnodušni. In že se je zaslišala njegova pesem Reci da si za... Ob petju in plesu smo se popolnoma sprostili. In že je bil na vrsti prvi premor. Takrat so nastopile moje sošolke pod imenom PunkAngels. Zaplesale so v divjih ritmih Christinine pesmi Dirty in navdušile prav vse! Nato nas je ponovno zabaval Sebastian ter nas navduševal s šarmantnim nasmehom in odličnim glasom. Malce kasneje pa je žirija izbrala najboljše skupinske in posamezne maske. Pri najboljših skupinskih maskah so zmagali Meksikanci, ki so si zmago v veliki konkurenci tudi zaslužili. Zabava se je začela bližati koncu. Učenci osmih ter sedmih razredov smo skupaj z gospodom ravnateljem sestavili velik krog in prijetno zaplesali. Bili smo združeni in dokazali smo, da je Olgica neločljiva!

Lucija Tratnik, 7. a

Anuša, Monja, Urban, 1.b

LJUBA BABI MIJA!

Živijo babi. To pismo Ti pišem, ker bi se ti rad zahvalil, da si mi omogočila smučanje na zasneženi Rogli.

Pišem Ti iz apartmaja Jelka, kjer spimo, jemo, se igramo s prijatelji. Sobe niso preveč prostorne in urejene, je pa v njih zelo topla, tako da moramo odpreti okno in sobo večkrat prezračiti. Vsak dan po smučanju imamo športne aktivnosti, kjer se pomerimo v košarki in nogometu. Po aktivnostih sledijo družabne igre, v katerih preizkušamo, kateri od fantov bo najboljši. Veš, babi, najbolj pa mi bo ostal v spominu pohod z baklami. Bilo je tako romantično in neponovljivo.

Na smučišču smučamo največkrat po Jasi. Ta proga je kul, ne preveč strma in dovolj dolga. V skupini nas je dvanajst fantov. Imamo tudi super učitelja. Mogoče ga poznaš. Ime mu je Boštjan. Ta naš učitelj je zabaven in komunikativen. Skupaj z njim smo osvežili

MORSKI MOŽ

V globinah morja živi morski mož. Nekega dne je nad njim plula gusarska ladja. Naproti gusarjem je priplula bogata potniška ladja. Morski mož je začuti, da se nekaj dogaja. Odločil se je, da bo šel pogledat. Medtem so gusarji zagledali potniško ladjo in se pripravili na napad. Takrat se je pojavil morski mož, je s svojo močjo premagal gusarje. Tako je bila potniška ladja rešena in potniki so bili morskemu možu zelo hvaležni.

Aljaž Skaza, 1. a

znanje iz smučanja, naučili smo se nekaterih spretnosti pri zavijanju. Prijatelji me že kličejo na bele strmine. Upam, da sem Ti v kratkem uspel dovolj dobro opisati dogajanje v naši zimski šoli v naravi.

Lep zasnežen pozdrav s poljubčki Ti pošilja Tvoj vnuk Nejc

Nejc Žmavc, 6. b

Nuša Grager - Lutarič, 2. b

GALERIJA

Sliko razstavljeno v Ptuj u na razstavi likovnih del vrtcev in osnovnih šol Slovenije pod naslovom Evropa – naš skupen dom v organizaciji OŠ Olge Meglič narisali Irna Muminović, 8. b in Julija Petek, 8. a

Sliko razstavljeno v Ptuj u na razstavi likovnih del vrtcev in osnovnih šol Slovenije pod naslovom Evropa – naš skupen dom v organizaciji OŠ Olge Meglič narisale Katja Jeza, 6. b, Blažka Križan, 6. b in Tamara Tajhman, 6. b

POČUTIL SEM SE ENKRATNO.....

Za intervju sva se z Mihom, najboljšim košarkarjem državnega prvenstva za osnovnošolce, dogovarjala, hm, okoli dva meseca. Vzroki, da intervju ni bil opravljen v dogovorjenih rokih so: pozabljivost, špricanje, lakota, šolske obveznosti (recimo!).... No, končno nama je uspelo, da sva se srečala v prostorih šolske knjižnice in opravila naslednji blic pogovor.

Tvoji občutki ob proglasitvi za igralca turnirja?
Počutil sem se enkratno.

(Misli: To smo vedeli vsi, saj je imel Miha ob proglasitvi raztegnjena usta od ušes do ušes.)

Tvoji načrti za naslednje leto?

Grem na splošno gimnazijo, še naprej pa bom treniral 5x na teden.

(Misli: Kaj bo delal ostal dva dneva v tednu?)

Kateri je tvoj košarkarski vzornik?

Kobe Bryant.

Koliko časa porabiš za odgovore na SMS klice?
Vedno toliko, koliko je potrebno.

(Misli: Zdaj veste, v katero kategorijo spadate!)

Kako dolgo spiš?

Čez teden 7 ur, drugače pa 12.

(Misli: Torej v tem sta skrita ostala dneva v tednu!)

Hišna opravila?

Pospravljam posodo, sesam...

(Misli: Sanje vsake ženske...)

Rojstni datum?

9. 4. Rojen sem v znamenju ovna.

(Misli: Po horoskopu ovnu pristaja rdeča barva. Ali je to res? Mesec potem sem bila rojena jaz. Po horoskopu: ovni in biki se ne ujemajo. Torej sedaj vem za vzrok, zakaj je dogovor o intervjuju trajal dva meseca.)

Barva oči?

Modro-sive.

(Preverjeno po dolgem gledanju iz oči v oči.)

Številka nog?

44.

(Misli: Bliža se poletje. Rabi kdo čoln?)

Število prebranih knjig v preteklem letu?

6.

(Misli: Všteto je tudi domače branje – kriza!)

Če bi izbiral med boginjami, katero bi izbral:
Venero (boginjo ljubezni), Ateno (boginjo modrosti), Afrodito (boginjo lepote)?

Ateno.

(Misli: !!!!)

Nasvet tvojim naslednikom?

Vaja dela mojstra.

(Misli: Torej začni vaditi, človek.)

Potem, ko je naročil pozdrave za določeno osebo, ga je odneslo iz knjižnice.

Jana Kovač, 7. b

Nuša E., 2.a

mi

Odgovorni urednik: Ervin Hojker
Prispevke zbrale: Ksenija Kovačič Žižek,
Alenka Zenunović, Jožica Pilinger
Založila in izdala: OŠ Olge Meglič Ptuj
Oblikovanje in tisk: www.strakl.si
Junij 2003

Ilustracija:
Marina
Niva
Lucija
Avalon
Blaž
Luka
2. a razred

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J